

# Amžinoji EVANGELIJA



## ATEITIS BE ILIUZIJŲ

Jau seniai pasaulis tapo vis daugėjančių katastrofų liudininku. Sausros, potvyniai, viską niokojančios audros ir žemės drebėjimai be perstojo seka vienas po kito. Tūkstančiai žmonių žūsta baisyse nelaimėse jūrose, žemėje ir ore. Milijonai badauja. Daugelis šalių negali išmokėti skolų. Karai, liaudies sukilimai, maištai, gyventojų perteklius ir nesiliaujančios ekologinės katastrofos, žiūrint į ateitį, visa tai kelia baimę.

Daugelis šių įvykių yra aiškiai išpranašauti Biblijoje (žr. Matą 24, 4-31; Luką 21, 25-28; Apreiškimo 6, 12-17; Apr 16, 17, 18 skyriai). Dievas visada įspėdavo žmones apie būsimus teismus, kurie užgrius juos kaip bedievyستės pasekmė (žr. Izaijo 24, 5-20; 46, 9,10; Amoso 3, 7; Apr 1, 1).



## PRAETIES PAMOKOS

Dievas pranešė Nojui apie artėjančią tvaną, Abraomui ir Lotui - apie Sodomos ir Gomoros miestų sunaikinimą, o Mozei - apie Egiptų skirtas bausmes. Visi šie įvykiai užrašyti dabartiniams laikams kaip pamokantys pavyzdžiai, kurie turi mums parodyti, kad Biblijos pranašiški išpėjimai nepaprastu būdu išsipildė ir išsipildys ateityje (žr. 1 Kor 10, 6-12; 2 Pt 2, 5-9; Hbr 4, 11).

Įtikinantys, atkaklūs Dievo išpėjimai vaizdingai yra parodyti taip pat ir mums, paskutiniajai kartai, trijų angelų žinios įvaizdžiu ją mes randame Biblijoje, Apreiškimo 14-ame skyriuje. Ši žinia - tai paskutinis Dievo kvietimas, kurį Jis siūlo visiems žmonėms prieš Jėzaus Kristaus, kaip Karalaus ir Teisėjo, antrąjį atėjimą. Ši žinia skelbia rimčiausią, kokio nerasime visoje Biblijoje, išpėjimą prieš prasidedant Dievo teismui.

## TRIJŲ ANGELŲ ŽINIOS ĮVAIZDŽIU



1. „Bijokite Dievo ir atiduokite Jam pagarbą, nes atėjo Jo teismo valanda; nuolankiai pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sutvėrėją“.

2. „Krito, krito didžioji Babelė, kuri savo paleistuvingo įniršio vynu apgirdė visas tautas“.

3. „Kas garbina žvėrį ir jo atvaizdą ir priima ant savo kaktos ar ant rankos jo ženklą, tas turės gerti Dievo įniršio vynu, įpilto ir neatmiešto Jo rūstybės taurėje, ir bus kankinamas ugnimi ir siera šventųjų angelų ir Avinėlio akyse; jų kentėjimų dėmė rūs per amžių amžius, ir jie neturės atilsio nei dieną, nei naktį - tie, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą ir ima jo vardo ženklą“ Apreiškimo 14, 6-11.

Šis raginimas kiekvienam turi gyvybiškai svarbią prasmę! Tačiau, kaip mes galime išvengti to, kad negarbitume minėto žvėries ir jo atvaizdo ir nepriimtume jo vardo ženklą, jeigu mes nežinome, ką jie reiškia? Čia pažinimo stoka turi mirtinas pasekmes. „Mano tauta naikinama, nes jau stinga pažinimo“ Ozėjo 4, 6 (plg. Izaijo 29, 13-14).

Tačiau Dievas iš anksto apreiškė, kad Jis nori dovanai suteikti pažinimą nuoširdžiai tikintiems žmonėms (žr. Patarlių 2, 1-7; Dan 12,4,10; Mt 7,7-8). „Sakykiems: „Kaip Aš gyvas, - tai Viešpaties Dievo žodis, - nenoriu, kad nedorėlis mirtų, bet noriu, kad nedorėlis sugrįžtų iš savo

kelio ir būtų gyvas. Sugrįžkite, sugrįžkite iš savo nedorą kelią, kad nemirtumėte, Izraelio namai!“ Ez 33, 11 (plg. 2 Pt 3, 10-11; Mal 3, 18 - 4, 2).

## KĄ REIŠKIA ŽVĖRIS SU YPATINGO VARDŲ ZENKLU?

Prieš imantis tyrinėti, kas yra žvėris, mums reikia išsiaiškinti tikrąją ir istorinę įvykių esmę bei raidą iki žvėriui atsirandant. Geriausia pradėti nuo pranašo Danieliaus knygos, kurioje didingai išpranašauti įvykiai nuo VI a. pr. Kr. ir iki mūsų dienų. Ten panaudotą simbolią išaiškinimas paveistas ne žmogiškiems ateities spėliotojams.

Biblijos pranašystės - tai iš anksto parašyta istorija. Pati Biblija ir duoda mums supratimo raktą (žr. 2 Pt 1, 20). Dan 2, 27-45 parodytos statulos skirtingos kūno dalys simbolizuoja tikslią pasaulio istorijos eigą nuo Babilono karalystės iki šiandieninės Europos. Lygiagrečiai Danieliaus 2-ajam skyriui 7-ame skyriuje yra pavaizduotos būsimos pasaulinės valstybės su ja ypatingomis žymėmis „žvėria“ pavidalu:

„Šie keturi galingi žvėrys - tai keturi karaliai, kurių iškilis žemėje... ketvirtasis žvėris reiškia, kad bus ketvirtoji karalystė žemėje...“ (Dan 7, 17,23) Dan 7, 3 skaitome: „Keturi galingi žvėrys, besiskirantys vienas nuo kito, išnirio iš Jūros...“ „Jūra“, arba „vandenys“ pranašystėje reiškia „žmonės, minias, tautos ir kalbas“ - žr. Apr 17, 15 (plg. Iz 8, 7).

## LIŪTAS

„Pirmasis buvo kaip liūtas...“ Dan 7, 4 (plg. Dan 2, 37,38). Taip pavaizduota Babilono imperija (gyvavusi 608-538 m. pr. Kr.), kuri pasaulyje viešpatavo pranašo Danieliaus laikais. Dar šiandien Berlyno muziejuje „gamon“ galima stebėti sparnuotais liūtais - tą laiką istoriniais liudytojais.



## MEŠKA

„Žiūriu, išnirio kitas žvėris, antrasis panašus į mešką, stovinę ant užpakalinių kojų su trim iltimis nasruose. Jam buvo pasakyta: „Pakilk! Suryk daug kūną (Dan 7, 5) Šis žvėris reiškia tą patį, ką ir statulos sidabrinė krūtinė ir rankos (Dan 2, 32,39). Tai valstybė, kuri pakeitė Babilono imperiją, - dvivaldiška Medų-Persiją (538-331 m. pr. Kr.). Tai buvo į dvi dalis padalyta valstybė, kurią pradžioje valdė medai, o vėliau - persai. Abi statulos rankos ir meška, stovinti ant užpakalinių kojų, aiškiai parodo šią savybę: viena valstybės pusė bus stipresnė už kitą. Trys iltys simbolizuoja valstybes, kurias užkariavo Medų-Persija. - tai Babilonas, Lidija ir Egiptas.“



## LĖOPARDAS

„Po to, man stebint, štai išnirio dar vienas, panašus į leopardą. Žvėris turėjo keturis paukščių sparnus ant nugaros ir keturias galvas; jam buvo duota valdžia“ (Dan 7, 6). Šis žvėris taip pat randa savo atvaizdą Dan 2,32,39. Tai buvo graikų viešpatystė (331-168 m. pr. Kr.) su Aleksandru Makedoniečiu priešakyje, užvaldžiusiu Persiją, kuri po jo mirties suskilo į 4 dalis (Diadochų karalystės), pavaizduotas keturiomis galvomis (Makedonija, Frygija, Sirija ir Egiptas).



## KETVIRTAS ŽVĖRIS

„Paskui nakties regėjimuose išvydau ketvirtą žvėrį, keliantį siaubą, baisų, be galo stiprų,



geležies dantimis. Jis visa rijo, daužė į šipulius, o kas buvo likę, trypė kojomis. Jis skyrėsi nuo anksčiau pasirodžiusių žvėrių ir turėjo dešimt ragų“ (Dan 7, 7). Šį žvėrį vėl randame Danieliaus 2, 33,40,41. Tai buvęs po Graikijos didžioji valstybė, imperatoriškoji Roma (168 m. pr. Kr. - 476 m. po Kr.). Šis žvėris iš esmės skyrėsi nuo visų kitų, pranašo Danieliaus kada nors matytu, todėl jis negalėjo išsamiai jį aprašyti. „Dešimt ragų“ reiškia, kad „iš šios karalystės iškilis dešimt karalių“ (Dan 7, 24).

Tai istorinis faktas, kad Romos imperija 476 m. po Kr. subyrėjo, ir jos vietoje susiformavo 10 vokiečių kunigaikštystių, kurios šiandien sudaro Europos valstybes. Lygiagrečiai Dan 7, 7 jos pavaizduotos Dan 2, 42-44 statulos pirstais. Tai buvo šios gentys: 1. alemantai (Vokietija), 2. fran- kai (Prancūzija), 3. anglosaksai (Didžioji Britanija), 4. burgundai (Sveicarija), 5. vestgotai (Ispanija), 6. svevai (Portugalija), 7. lombardai (Italija); 8. gerulai, 9. vandalai, 10. ostgotai.

## MAŽESNIS RAGAS

„Man besisestibint tais ragais, žiūriu, išdygo tarp jų dar vienas, mažesnis ragas. Trys ankstesni ragai buvo išrauti su šaknimis, kad šiam užtektų vietos. Šis ragas turėjo akis, panašias į žmogaus akis, ir įžūliai kalbančią burną“ Dan 7, 8.



## Įvairūs tapatybės požymiai:

1. Jis iškilo tarp 10 ragų (karalysčių), ir trys iš dešimties ragų buvo išrauti įsitvirtinant jo galybei.  
 2. Dan 7, 24 pasakyta: mažesnis ragas turi iškilti po 10 ragų atsiradimo. Pasaulinėje istorijoje tik viena galinga organizacija atitinka šį aprašymą. Pačioje Romoje, žlugusios pasaulinės imperijos centrė, po 476 m. po Kr., iškilo popiežystė, vieno žmogaus valdoma katalikybė. Formuojantis jos valdžiai, „buvo išrautus“ trys vokiečių tautos: gerulai, vandalai ir ostgotai. Romos imperatoriaus Justiniano įsakymu 533 m. po Kr. (Codex Justinianus) Romos vyskupas buvo paskelbtas visų krikščionišką bažnyčių galva. Kai paskutinė iš trijų arijonų genčių (ostgotai), kuri priešinosi šiam įsakui, 538 m. po Kr. imperatoriaus Justiniano karvedžio Bėlizarijaus buvo nugalėta ir išvyta iš Romos, įsiviešpatavo politinė popiežiaus Roma pranašo numatytam laikotarpiui. (Žr. žemiau!)

3. Dan 7, 25 parodyta: jis „neduos ramybės Aukščiausiojo šventie- siems“ - tai nurodo į didelių krikščionių persekiojimus. Nė vienas istorijos žinovas negali nepripažinti, kad ir šis iš anksto nuspėtas faktas išsipildė popie- žijoje. Baisūs Viduramžių persekiojimai (deginimai ant laužų, procesai prieš eretikus, kryžiaus žygiai) - vienas iš žinomų ir niūriausių istorijos skyrių.



4. Toliau: „... užsimojęs pakeisti svėnčių dienas ir Įstatymą...“ Popiežiškoji sistema faktiškai pakeitė Dievo Įstatymą - 10 įsakymų, kur antrasis įsakymas „nedirbsi sau drožinio nei jokio paveiklo... nesilenksi jiems ir negarbinsi jų“ iš Katekizmo pašalintas visiškai, o ketvirtasis įsakymas - apie sėbatus šventumą (vienintelis įsakymas „švenčių dienos“ atžvilgiu) pakeistas, ir Viešpaties poilsio diena perkelta iš septintosios dienos į pirmąją savaitės dieną (plg. 2 Tes 2, 3-4; Ps 94, 20). Popiežia pakeitė Dievo garbinimo „švenčių dieną“. Buvo įvesta klaidinga garbinimo die- na. Pirminės nekintamos šabo (sėbatos) dien

os vieta (plg. Išėjimo 20, 8-11; 31, 13.16.17; Ezekielio 20, 12; Izaijo 56, 2.3.6.7; Psalmynas 89, 35; Hbr 4, 1-11; Jok 2, 10), septintosios dienos, kurią šventė Kristus ir apaštalai (Lk 4, 16; Mt 24, 20; Apd 13, 42; Hbr 4, 10.11), užmė pirmoji savaitės diena (pagoniška saulės diena), kurios Viešpats niekada neliepė švęsti, atvirksčiai - netgi įspėjo Savo tautą apie tai (Apraiškimo 14, 9-11; 16, 2; 19, 20; plg. Ezekielio 8, 16-18).

5. „Žvėriui buvo duotas snukis didžiulis ir piktžodžiatis... Ir jis, atvėres nasrus, piktžodžiavo Dievui, niekino Jo vardą, Jo buveinę - tuos, kurie gyvena danguje“ Apraiškimo 13, 5-6 (plg. Dan 7, 8.25; Dan 8, 25; 2 Tes 2, 3-4).

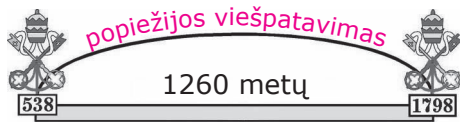
Kaip Biblija apibūdina piktžodžiavimą Dievui? Kadai Kristui prikišo piktžodžiavimą: „... Tu, būdamas žmogus, dediesi Dievu“ (Joną 10, 33). Apie kitokią piktžodžiavimo formą skaitome Luką 5, 21: „Iš kur šitas piktžodžiavimas? Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas!“ Abi formos paminėtos piktžodžiavimo pasitvirtina popiežijoje („Mes užimam visagalio Dievo vietą šioje žemėje“. Popiežiaus Leono XIII Enciklika, 1894 06 20). Dažnai popiežių vadina „šventuųjų tėvu“, ors Jėzus uždraudė taip kreiptis į žmones (žr. Matą 23, 9), taip vadinti galima tik Dangiškajai Tėvą (žr. Joną 17, 11).

6. Dan 7, 25; 12, 7 ir Apr 12, 14 pranašų išpranašauta popiežijos viešpatavimo trukmė trys su puse laikotarpio, Apr 11, 2 ir 13, 5-42 mėnesius, o Apr 11, 3; 12, 6 - 1260 dienų.

Bibliškas mastelis pranašiško laiko skaičiavime - 1 diena = 1 metai (žr. Ez 4, 6 ir Sk 14, 34) aiškiai parodo, kad visi šie nurodyti laikotarpiai iš esmės reiškia tą patį laiko periodą - 1260 faktiškų metų. Laikotarpis tais laikais reiškė vienerius metus. Mėnulio metai turėjo 360 dienų.

Vienas mėnulio mėnuo turėjo 30 dienų (plg. Pr 7, 11.24; 8, 4). Atsižvelgiant į tai, 3 1/2 laikotarpio (metų) reikia padauginti iš 12 mėnesių = 42 mėnesiai. 42 mėnesiai dauginasi iš 30 dienų = 1260 dienų, arba 1260 faktiškų istorijos metų.

Iš tikrųjų išpranašautas laikotarpis tiksliai išsipildė popiežijos istorijoje. Ostgotų sunaikinimas 538 m. po Kr, kaip paskutiniu besipriešinančio popiežijos viešpatavimui „rago“ išrovimas, visuotinai pripažintas popiežijos politinio viešpatavimo pradžia.



Jeigu mes prie šios datos pridėsime 1260 metų, gausime 1798 m. po Kr. gais. Tais metais per Prancūzų revoliuciją generolas Bertjė popiežių Pijų VI paėmė į nelaisvę. Popiežius Pijus VI mirė kalėjime.

Tad išsipildė ir ši pranašystė: „Jei kas ima į nelaisvę, i nelaisvę ir eina“ (Apr 13, 10). Popiežija daugiau niekada neturėjo tokios akivaizdžios galybės ir įtakos, kaip iki šiolei. Įsigalėjo demokratinė konstitucija ir Roma paskelbta respublika.

Taip buvo sutriuškinta politinė popiežijos galia. Taip, kaip tai buvo numatyta pranašystėje po 1260 metų. Apr 13, 1-10 trumpai apibūdinta viso popiežijos viešpatavimo istorija, kaip ji iškyla iš subyrėjusios pasaulietinės Romos imperijos, 1260 metų valdo, o galiausiai gauna mirtiną žaizdą.

7. Apr 13, 3 parašyta: „Vieną jo galvą aš regėjau lyg mirtinai sužeistą, tačiau jos mirštamoji žaizda užgijo. Ir visa žemė stebėdamasi nusekė paskui žvėrį“ Darosi aišku, kad ši valdžia egzistuos iki Kristaus atėjimo (Dan 7, 21-22).

8. Laiko atkarpoje, kai buvo padaryta mirtina žaizda ir vėl atstatyta valdžia, akirytyje pasirodo dar vienas žvėris: „Ir aš regėjau dar kitą žvėrį atslenkant nuo sausumos. Jis turėjo du ragus, panašius į Avinėlio, bet kalbėjo kaip slibinas. Jis naudojosi visa pirmojo žvėries galybe jo akivaizdoje ir vėrčia žemę bei jos gyventojus

garbinti pirmąjį žvėrį, kurio mirštama žaizda užgijo“ (Apr 13, 11-12).

### KOKIA VALDŽIA ČIA TURIMA MINTY?

Simboliai:	Reikšmė:
1. Atslenka nuo sausumos (Apr 13,11).	1. Iškyla iš naujos, arba mažai apgyvendintos.
2. Ateina žlugus žvėriui, išnirusiam iš jūros (1798 m. Apr 13, 3.10).	2. Tampa tauta, žlugus popiežiškai valdžiai (1763- 1800 m. m.).
3. Turi du ragus, panašius į Avinėlio (Apr 13, 11).	3. Du krikščioniskai principai suteikia jam jėgos (pilietinė ir religinė laisvė).
4. Ant ragų nėra jokių karūnų (Apr 13, 11).	4. Ne monarchija, o respublika.
5. Kaip ir pirmasis žvėris naudoja valdžią (Apr 13, 12).	5. Tampa stipriausia pasaulio valstybe.

Pasaulio istorijoje tik vienai valstybei tinka šiepenki pranašiški požymiai, tai - Jungtinės Amerikos Valstijos, kurios susivienijo 1763-1800 m. m. Iš Apr 13, 11-18 matome, kad Valstijos savo isivirtinimą pradeda kukliai, o paskutiniaisiais laikais peraugą į galingą pasaulinę valdžią. Išpranašauta, kad Amerika, patvirtinama žvėries atvaizdą, paruoš žmonės garbinimui žvėries, kurio mirtina žaizda užgijo. Šis žvėries atvaizdas yra tiksliai kopija to, kuo buvo popiežija 1260 metų savo viešpatavimui laikotarpiu. Pavaizduotas garbinimas vėrčia daryti vienareikšmę išvadą, kad kalbama apie religinę-politinę valdžią.



Dan 3, 5.10.14.18.28. aiškinama, kad žmogiškų atvaizdų ir valdžios simbolių religinis garbinimas prilygsta stambeldystei ir prieštarauja 2-ajam Dievo įsakymui (Iš 20, 4-6). Sekmadienis yra valdžios simbolis, ženklas popiežiaus autoriteto, galinčio įgyvendinti savo įstatymus (Žr. žemiau, kaip save pristato Katalikų bažnyčia!).

Pranašystė mums atskleidžia, kad padarydama „atvaizdą“, Amerika vers švęsti sekmadienį (priimti „žvėries ženklą“). Atvaizdas - tai ne kas kita, kaip ekumeninėje bažnytinėje sąjungoje atpuolęs protestantizmas, kuris susijungs su valstybine valdžia, kad jėga įdiegtų religinius įstatymus. Šiam urodmui apie sekmadienio sventumą paklus visos pasaulis (žiūrek knyga „Didžioji kova“).

Popiežijos išdidumas pasireiškia tuo, kad ji išdriso pakeisti Dešimt Dievo įsakymų. Tai bus lemiamas ateities klausimas, lemiantis gyvenimą ar mirtį (žr. Apr 13, 14-15): paklusti Dievui ar žmogiškiems nutarimams (žr. Mal 3, 18-19; Apr 16, 2).



Popiežija pretenduoja į tai, kad šabo (sabatos) pakeitimas - jos reikalas, ir vertina tai kaip savo valdžios ženklą religinioje klausimuose (plg. Dan 7, 25):

„Sekmadienis - Katalikų bažnyčios nuostata, ir jo šventimas bus pateisinatas tik pagal katalikiškus principus. Visame Šventajame Rašte nuo pradžių iki pabaigos nerasta nė vienos eilutės, kur būtų pateisinatas kasavairinių pamaldų perkėlimas iš paskutinės savaitės dienos į pirmąją savaitės dieną“ (Catholic Press, Sidney, 1900 08 25).

„Mes švenčiame sekmadienį vietoje šabo [sabatos], nes katalikų bažnyčia 364 metais Laodikėjos visuotiniame susirinkime šabo šventumą perkėlė į sekmadienį“ („The Convert's Catechism of Catholic Doctrine“ - iš Gajermano raštų, kurie 1910 01 25 gavo iš popiežiaus Pijaus X „apaštališkąjį“ palaiminimą).

„Septintąją dieną - šabą [sabata] šventė Kristus, Jo apaštalai ir pirmieji krikščionys; švėta diena ji buvo pripažįstama tol, kol Laodikėjos visuotinas susirinkimas panaikino jos šventimą, o po to uždraudė septintosios

dienos - šabo laikymąsi su anafemos (prakeikimo) grėsme“ (William Prynne, žymus anglų teologas, ištrauka iš jo veikalo „Dissertation on Lord's Day“, p. 32).

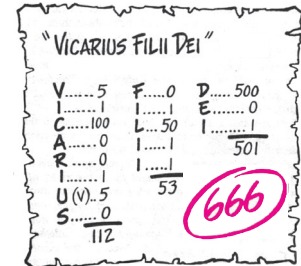
„Šabas, žymyama Išatymo diena, tapo Viešpaties diena. Ji nepakito ir Kristaus skelbimo metu (nes Jis sakė, kad atėjo ne panaikinti Išatymo, bet jį įvykdyti), tačiau Bažnyčios autoriteto įtakos galia įsakymai buvo pakeisti“ (Arkivyskupas von Rheggio, pamokslas 1562 01 18. - Mansi XXIII, p. 526).

„Tai šventoji Katalikų bažnyčia perkėlė poilsio dieną iš šabo į sekmadienį - pirmąją savaitės dieną... Kokiai bažnyčiai paklusta visas civilizuotas pasaulis? Protestantai... išpažįsta gilų nuolankumą Biblijai, bet iškilmingu sekmadienio šventimu jie tuo pačiu pripažįsta Katalikų bažnyčios valdžią. Biblija sako: „Atmink ir švęsk šabo dieną!“, o Katalikų bažnyčia sako: „Ne, švęsk pirmąją savaitės dieną!“, ir visas pasaulis jai paklusta“ (Pater Enright, 1889 12 15).

„Klausimas: Kuo tu gali įrodyti, kad Bažnyčia turi valdžią pakeisti nustatytas šventes?Atsakymas: Būtent tuo, kad jį perkėlė šabą į sekmadienį, ir protestantai tai pripažįsta, nors yra akivaizdus prieštaravimas tame, kad jie sekmadienį švenčia, o daugelį kitų švenčių, nustatytų tos pačios Bažnyčios, atmeta“ (H. Tuberville, „Abridgement of Christian Doctrine“, Donay-Kolleg, 1649, p. 58).

9. Apr 13, 18 randame kitą požymį - žvėries skaičių: „Čia slypi išmintis! Kas išmano, teapskaičiuoja žvėries skaičių, nes tai žmoagus skaičius, ir jis yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši“. Vienas tarnybinis Romos popiežiaus vardas - tai „Vicarius Filii Dei“, kuris išvertus reiškia „Dievo Sūnaus vietininkas“.

Atsakyme į katalikų žurnalo „Our Sunday Visitor“, 1915 04 18 skaitytojo klausimą, patvirtinti ama:



Sventąja Dvasia; žr. Jn 16, 12-15; 14, 26; Rom 8, 26) yra žvėries vardas (Apr 13, 17). Pasak Apr 13, 17-18 žvėries vardo skaičius yra 666.

Kadangi lotynų kalbos abėcėlėje kai kurios raidės turi ir skaičių reikšmes, belieka juos tik sudėti. Tai pranašystė, kuri parodo šį antikristą (plg. 2 Tes 2, 3-12; 1 Jn 4, 3; 2 Jn 7; Rom 8, 3). Graikiškas žodis „antikristas“ reiškia „ta, kuris sėdasi į Pateptojo vietą (anti - vieta ir crio - patepti)“ (Konkordantes NT, p. 371).

Kitais žodžiaisariant, šis antikristas - tai tariamas Kristus vietininkas - būtent tai, kuo popiežius ir pretenduoja būti. Jeigu popiežius prisistatytų Naujojo Testamento kalba, tai jis turėtų pasakyti: „Aš - antikristas!“

Po to, kai Jėzus Kristus įžengė į dangų, Jis yra vienintelis tikrasis dangiškosios šventyklos Vyriausiasis Kunigas: „kaip einantis kunigystės tarnybą šventojioje vietoje ir tikrojoje padangtėje, kurią pastatė ne žmogus, o Viešpats“ (plg. Hbr 8, 1-2). Čia Jėzus per Savo aukos kraują kasdien siūlo mums kelia prie Dangiškojo Tėvo malonės sosto (žr. J 14, 6.13-14; Rom 8, 34), prie kurio mes visada galime ateiti be žmonių tarpininkavimo, patys melsdamiesi, tikėdami ir pasitikėdami Jėzaus išperkamuoju krauju (žr. Hbr 4, 14 - 5, 10; 7, 25; Mt 6, 6-15).



Mokymas apie papildomą žmonių „mirusių šventųjų“ tarpininkumą, pasak Apr 13, 6, yra „žvėries piktžodžiavimas Dievui, niekinimas Jo vardo ir Jo buveinės danguje“ (plg. Da 8, 11-14 ir 12, 11 - ten šis faktas pavaizduotas „siaubingąja pabaisa“, arba kaip usikaltas prieš šventyklą).

## ŽVĖRIES ŽENKLAS

Tai ne parodomasis skiriamasis ženklas, kuris kiekvienam žmogui bus brukamas prieš jo valią. Jei nebūtų galima apsaugoti nuo šito, tai Dievo įspėjimas nepriimti šio ženklo neturėtų prasmės. Tie, kurie atmes jo vardo ženklą (autoritetą ir priklausomybę ženklą) aprašyti kaip tie: „...kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo!“ (Apr 14,12)

Tai tie, kurie gavo Dievo anspaudą (Apr 7, 3,4; 14, 1), nugalėjusieji žvėries ženklą (Apr 15, 2; plg. Dan 3), nes žvėries ženklas apima ir Dievo įsakymų laužymą (plg. Jokūbo 2, 10), o Dievo anspaudas, Jo sandora, išreiškta Dešimtyje Jo įsakymų (žr. žemiau).

Žvėries ženklą žmonės priims ant kaktos arba ant rankos (žr. Apr 13, 16; 14, 9). Kakta yra sąmonės (tikėjimo, įsitikinimo) simbolis, ranka - simbolizuoja žmonių veiksmus (įstatymų laikymąsi ar nesilaikymą). Tai parodėta ir Pakartoto Įstatymo 11, 8.18 (plg. Įst 13, 1-6), kur kalbama apie visų įsakymų laikymąsi.

Kas supranta ketvirtąjį įsakymą išskirtinumą, bet atmeta jį - įsakymą, apie kurį Dievas pasakė, kad tai Jo autoriteto ženklas, o priima Romos pasirinktą viršenybės ženklą, tas priima sąjungos su Roma žymę - žvėries ženklą. Kai bus išleistas privalomas sekmdienio šventimo įstatymas, žmonės turės rinktis tarp dieviškų ir žmogiškų įsakymų, ir tie, kurie atkakliai nesilaiko Dievo įsakymų, priims žvėries ženklą. Tiems, kurie nuoširdžiai švenčia sekmdienį, yra skirti šie žodžiai: „Ir štai Dievas nebepaiso anų neišmanymo laikų bet dabar skelbia žmonėms, jog visiems visur reikia atsiversti“ (Apd 17, 30).

## DIEVO ANTSPAUDAS

Žymė, arba anspaudas Biblijoje turi tą pačią reikšmę (žr. Rom 4, 11). Antspaudas privalo atspindėti tris dalykus:

1. Savininko vardą, pvz., Vytautas.
2. Savininko oficialią padėtį, pvz., kunigaikštis.
3. Jam pavaldžią teritoriją, pvz., Lietuvos didžioji kunigaikštystė.

Dievo anspaudas, Jo amžinos Sandoros ženklas yra su-sijęs su Jo Įstatymu ir parodytas ketvirtajame įsakyme (Iš 20, 8-11): „Atmink ir švęsk šabo dieną. Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus savo darbus, bet septintoji diena yra Viešpaties, tavo Dievo, šabas; nedirbsi jokio darbo nei tu, nei tavo sūnus ar duktnė, nei tavo vergas ar vergę, nei tavo galvijai, nei ateivis, gyvenantis tavo gyvenvietėse.“

Ju k per šešias dienas Viešpats padarė dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas juose, bet septintąją dieną išsėjos. Todėl Viešpats septintąją dieną palaimino ir pašventino“ (plg. Iš 31, 13,17-18).

Nepaisant, kad visi Dievo įsakymai yra vienodai svabūs (žr. Jok 2, 10), tik ketvirtajame mes randame Dievo anspaudą požymiu:

1. Dievo vardas: „Aš tavo Viešpats Dievas“.
2. Titulas: „Kūrėjas“.
3. Pavaldį teritorija: „Dangus ir žemė, jūra ir visa, kas juose“.

Apie sabatą Biblija kalba kaip apie amžiną Dievo ženklą: „Stenkitės laikytis mano šabų, nes tai [amžinas] ženklas tarp Manęs ir jūsų per visas jūsų kartas, duotas tam, kad žinotumėte, jog Aš, Viešpats, jus pašventinu“ (Iš 31, 13; plg. Iš 31, 16-17; Ez 20, 12.20).

Jėzus pasakė: „Nemanykite, jog Aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys“ (Mt 5, 17-18).

Kartą kažkas priėjo prie Jėzaus ir Jo paklausė: „Mokytojaui, ką gera turiu daryti, kad įgyčiau amžinąjį gyvenimą?“ O Jėzus jam pasakė: „Jeį nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų... nežudyk, nesvetimauk, nevok, melagingai ne-liudyk“ (Mt 19, 16-19).

Septintoji diena - šabas, sabata yra svarbiausioji Dievo Įstatymo dalis, kassavaitinė Kristaus, mūsų Kūrėjo ir Atpirkėjo atminimo diena. „Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas... Visa per Jį atsirado... Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome jo šlovę... pilno malonės ir tiesos“ (Jn 1, 1-3.14).

Šabas, sabata yra analogas atilsio, kuris buvo pažadėtas Izraelio tautai, keliaujančiai į Kanaaną, ši diena, mums, keliaujantiems į dangiškąjį Kanaaną, yra atminimas mums pažadėtojo atilsio (2 Pt 3, 13; Hbr 11, 10.39.40; Apr 21, 2), kurį turėsime po Kristaus antrojo atėjimo (Hbr 3, 10-19; 4, 1-11, plg. Ist 4, 1-2; 1 Kor 10, 11-13), po 6000 metų klajojimo per „žmonių istorijos dykumą“ - nuo nuopolių Rojuje. Padirbėję ir sudėję Biblijoje paminėtų žmonių kartų gyvenimo metus uo Adomo iki Kristaus, gautume apytiksliai 4000 metų (žr. Pasaulio istorijos Atlasas, 1990 m., K.Thienemanns leidykla, Stutgartas-Viena). Taigi mes aiškiai matome, jog ištis prėje prie Dievo iš anksto nustatytos pasaulio istorijos pabaigos, iki šeštojo tūkstantmečio pabaigos. Apie Kristaus antrąjį atėjimą Biblija sako: „... viena diena pas Viešpatį yra kaip tūkstantis metų ir tūkstantis metų - kaip viena diena“ (2 Pt 3, 8).

Ar dabar suprantate, kad visa yra „... arti, prie slenkščio“ (Mt 24, 33)? Naujajame Testamente Dievo tauta yra pavadinta dvasiniu Izraeliu, kurio širdis per tikėjimą Jėzumi Kristumi bus apipjaustyta (plg. Kol 2, 11-12; Rom 2, 28-29; Gal 3, 6-9.28-29; 5, 6; 6, 15; Rom 11, 25; 1 Pt 2, 9-10). Nauja sąjunga su Kristumi Jo kuriančios galios deka padeda kiekvienam žmogui gimti nauju kuriniu. Tai buvo iš anksto išpranašauta per pranašą Jeremiją: „... Ateina dienos, - tai Viešpaties žodis, - kai sudarysiu naują sandorą su Izraelio namais ir Judų namais... Įdiegsiu jems savo Įstatymą, įrašysiu jį jiems į širdį. Tada Aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta“ (Jer 31, 31-33).

Todėl Dievo tauta visada šventai laikysis Jo įsakymų: „Ir įnirto slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą“ (Apreiškimu 12, 17; moteris - pranašystėje simbolizuoja bažnyčią; paleistuvė, atvirksčiai - puolusia bažnyčia; plg. 2 Kor 11, 2; Ez 16; Apreiškimu 17; 18).

Dabar jau žinome simbolių reikšmes, minimas Trijų angelų žinioje iš Apreiškimu 14-ojo skyriaus:

1. Ji byloja, kad dabar Aukščiausiamame dangiškajame Teisme (Apr 14, 6-7) vyksta tiriamasis teismas (sprendžiamas mūsų amžinasis gyvenimas).
2. Ji byloja, kad protestantizmas taip pat krito (Apr 14, 8) ir, pasak Apr 18, 1-5, „...pavirto demonų buveine, visų netyrųjų dvasių pastoge“. Angelas kreipiasi į visus nuoširdžius krikščionis (Jo tautą): „Išeik iš Babelės, Mano tauta, kad nedalyvaustom jį nusodėmė ir nepatirtum jį negandų!“ (Apr 18, 4)
3. Girdime labai rimtą ir kupiną meilės Dievo įspėjimą visam pasauliui: visi, kurie garbina popiežių arba jos protestantiškąjį - ekumeinį atvaizdą tu, kad (priešingai sveikai nuovokai) yra priversti švęsti sekmdienį, priims žvėries ženklą ir patirs amžiną pragaištį (žr. Apr 14, 9-11).
4. Apreiškimu 14, 12 parodo žmonių grupę, kurie nepriims žvėries ženklo. Jie laikosi visų Dievo įsakymų (taip pat septintosios dienos - šabo, sabatos įsakymo; plg. Apd 7, 38) ir Jėzaus tikėjimo.

## AR JŪS GALITE IŠSTOVĖTI TEISME?

Pirmasis angelas kalba apie Dievo teismą, kuris įvyks danguje prieš Kristaus antrąjį atėjimą (plg. Da 7, 9-12; 2 Kor 5, 10), nes, prieš Jį pasirodant, turi būti nustatyta, kas bus pažadintas iš mirties miego amžinajam gyvenimui ir kas, Jį atėjus, bus gyvas paimtas į dangų (žr. 1 Tes 4, 15-17; Joną 5, 27-29; Apr 20, 5-6).

Be to, Biblija byloja apie 1000-ties metų teismą Danguje po Kristaus antrojo atėjimo, kuriame visi tikintieji bus kaip „teismo tarėjai“, paskelbiant nuosprendį puolusiems angelams

ir mirusieji netikintiesiems (Dan 7, 22; 1 Kor 6, 2-3; Apr 20, 4), kuris bus paskelbtas ir įvykdytas po 1000-ties metų kai visi netikintieji prisikels (žr. Jn 5, 29; Apr 20, 7-15).

Dešimt įsakymų yra nekintantis matas Dievo teisme (žr. Mok 12, 13-14; Apr 11, 18-19; Ps 89, 35; Mt 7, 21); lygiai, kaip ir pavyzdinis Jėzaus mintys (žr. Fil 2, 5; Rom 15, 5) yra mūsų matas; Jis sakė: „Mano džiaugsmas - vykdyti Tavo valią, Mano Dieve, Tavo Įstatymą turiu širdyje!“ (Ps 40, 9; plg. J 6, 38; 4, 33; Ps 40, 7-9; Hbr 9; Lk 22, 42).

Aišku, mes meldžiamės: „Teesie Tavo valia“, tačiau kaip mūsų nuodėmingame gyvenime faktiškai atrodo Dievo valios įgyvendinimas? Biblija sako: „Nuodėmė - tai Įstatymo laužymas“ (1 Jn 3, 4) ir „atpildas už nuo-dėmę - mirtis“ (Rom 6, 23). Ir jei mes iš pranašo lūpų sužinome: „Argi gali etiopas pakeisti savo odą, o leopardas - savo dėmes? Tada ar, igudę blogai elgtis, galėtumėte daryti gera“ (Jer 13, 23; plg. Rom 7, 24) ir ištiriami savo gyvenimą, tai privalome suvokti, kad mes neturime jokios galimybės išvengti dieviškojo teismo ir amžinos mirties.

O Dievas ruošia išgelbėjimo kelią visiems žmonėms, iki šiol buvusiems šėtono vergijoje. Šis dieviškosios meilės kelias vadinasi „Jėzus Kristus“. „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viangimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, neprazūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jn 3, 16). Goltoga yra kaip atminimo kalva nesuvokiamos aukos, kuri buvo reikalinga Dievo Įstatymo laužytojams išpirkti, todėl negalime nuodėmes vertinti kaipkažką nekalto (žr. Rom 6, 15 ir toliau). Dievo siūloma malonė - ne paprastas pasiūlymas, ji reikalauja Jūsų sutikimo ir visiško pasišventimo Dievui.

Jėzus sako: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuveina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Manė“ (Jn 14, 6). Jėzus Savo gyvenimu parodė mums kelią pas Tėvą, kelią į amžinąjį gyvenimą.



**TALONAS**  
Gauti vieną knygą ir Biblijos tyrinėjimo kursą

„Didžioji kova“  
Ši į 45 kalbas išversta k vga parodo šviesą, kuria Biblija apšviečia praeitį, dabartį ir ateitį.

„Kelias pas Kristų“

Neakivaizdinis kursas „Naujas gyvenimas“  
Šis papildomas nemokamas neakivaizdi is kursas Jums padės geriau suprasti Bibliją ir atskleis tikrus pranašavimus, kurie išsipildė praeityje, vyksta dabarty ir įvyks ateityje politi eje, religinėje ir ekonominėje pasauli ių įvykių are oje.  
Biblijos kursą siūlome rusų ir anglų kalbomis.

Jūsų adresas:

Indeksas \_\_\_\_\_

Miestas, gyvenvietė \_\_\_\_\_

Gatvė, Nr. bt. \_\_\_\_\_

Vardas, pavardė \_\_\_\_\_  
Prašome, pažymėkite kryželiu ties pageidaujama knygą, iškirpkite šį taloną ir išsiųskite leidėjui: Estonian Seventh Day Adventist Church Reform Movement Tähe 12, 11619 Tallinn, Estonia tel. +372 55 987 309 +372 65 72 468 espareform@hotmail.com

**Nemokamai ir be jokių įsipareigojimų!**

## KAIP PER JĖZŲ KRISTŲ MES GALIME GAUTI AMŽINĄJĖ GYVENIMĄ?

Šiandien Jėzus atsaoko taip, kaip ir anuomet: „Laikykitis įsakymų... ir sek paskui Mane“ (Mt 19, 17-21; plg. 1 Pt 2, 21-25; Apr 14, 4). Mums šiandien seksti Juo reiškia tyrinėti Jo gyvenimą Šventajame Rašte (Jn 5, 39; 8, 31-32) ir paklusti Jo Žodžiui (Jn 3, 36; Hbr 5, 8-9; 11, 8 ir toliau; Jok 4, 7; Rom 16, 26). Šventoji Dvasia sužadins mus imtis tų pačių veiksmų, kaip ir tada, Sekminių dieną, kai žmonės suvokė savo nuodėmingumą ir sušuko: „Ka mums daryti?“ Apaštalo Petro atsakymas nuskambėjo: „Atsiverskite!“ (Apd 2, 37-38). Kitu atveju jis tarė: „Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės“ (Apd 3, 19).



Dievo Įstatymas kaip veidrodis mums parodo, kiek mes esame nuodėmių suteršti (žr. Rom 4, 15; 3, 20; 7, 7), kurias Jėzus troškta nuplauti Savo krauju. Šiuo momentu ir gimsta žmogaus atsakomoji meilė Dievui.

Jėzus apie nusidėjėlę sako: „Jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo...“ (Lk 7, 47). „Mes mylime, nes Dievas mus pirmą pamilo... Nes tai ir yra Dievo meilė (atsakomoji) - vykdyti Jo įsakymus. O Jo įsakymai nėra sunkūs“ (1 Jn 4, 19; 5, 3). Jeigu mes mylime Kristų, Dievas duoda mums jėgų nugalėti nuodėmę. „Jei Mane mylite, jūs laikysitės Mano įsakymų... ir Jis duos jums kitą Globėją... Tiesos Dvasią“ (Jn 14, 15-17).

Meilė ir Šventosios Dvasios suteikta galia padarys mus gebančius nugalėti nuodėmę, kaip nugalėjo Jėzus (žr. Jn 15, 10; 1 Jn 5, 4-5; Apr 3, 21).

Dievo Sūnaus Jėzaus žmogiško įsikūnijimo dėka (žr. Fil 2, 5-8; Jn 16, 28) mes galime būti tikri, kad Dievas žino, kokią jėgą Jis turėtų mums padovanoti, kad sektume Juo pagal Jo valią ir mūsų silpnu nuodėmingu kūnu pasipriešintume gundymams. „Kadangi vaiku kraujas ir kūnas bendri, tai ir Jis lygiomis juos prisėmė, idant mirtimi sunaikintų tą, kuris turėjo mirties valdžią, tai yra velnią, ir išvaduoję tuos, kurie, bijodami mirties, visam gyvenimui buvo patekę į vergiją. Juk iš tiesų Jam rūpėjo ne angelai, o Abraomo palikuonys.“

**„Gelbėkite savo gyvybę ... kad neprażūtumėte!“**

(Pr 19, 17)

„Mes turime tvirčiausią pranašų žodį. Jūs gerai darote, laikydami jį tarsi žiburio, šviečiančio tamsioje vietoje, kol išaus diena ir jūsų širdyse užtekės aušrinė“ (2 Pt 1, 19).

„Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose rasią amžinąjį gyvenimą. Tie raštai ir liudija apie Mane“ (Jn 5, 39).

„Tenykščiai pasirodė esą kilnesni už tešalonikiečius. Jie labai noriai priėmė žodį ir kasdien tyrinėjo Raštus, ar taip esą iš tikrųjų“ (Apd 17, 11).

„Neniekinkite pranašavimų! Visa išstirkite ir, kas gera, palaikykite! Susilaikykite nuo visokio blogio! Pats ramybės Dievas jus tobulai tepsąventina ir teišlaiko sveiką bei nepeiktiną jūsų dvasią, sielą ir kūną mūsų Viešpaties Jėzaus atėjimui...“

**Saikindamas jus Viešpačiu, prašau, kad šis laiškas būtų perskaitytas visiems broliams“**

(1 Tes 5, 20-23.27).

Todėl Jis turėjo visu kuo tapti panašus į brolius, kad būtų gailestingas ir ištikimas Dievui vyriausiasis kunigas ir galėtų permaldauti už tautos nuodėmes. Pats iškętęs gundymus, Jis gali padėti tiems, kurie yra gundomi“ (Hbr 2,14-18).

Mes tik tada gausime tokią jėgą, kuri įveikia nuodėmę, kai patikėsime (žr. Jn 6, 28-29) pavyzdiniu Jėzaus teismu (nenuodėmingas, įsikūnijęs į nuodėmingą kūną; plg. Rom 8, 3; Hbr 4, 15) ir tikėjimu kiekvienas asmeniškai priimsime Jo pasiaukojančią mirtį vietoje mūsų (žr. Jn 3, 16; 1, 29).

Jėzus mirė ne už Savo asmenines nuodėmes, nes parašyta: „Susitaukinkite su Dievu! Tą, kuris nepažino nuodėmės, Jis dėl mūsų pavertė nuodėme...“ (2 Kor 5, 21; plg. 1 Jn 3, 5; Jn 8, 46). Ir tai reiškia, kad mes turime atgailauti dėl mūsų neteismų, suvokti jį, nusigręžti nuo nuodėmės (nuo Dievo Įstatymo laužymo) ir paklusniai sekti Juo (žr. Pat 28, 13; 1 Jn 1, 6-10; 2, 4; 3, 3-10; 1 Pt 2, 21; Mt 10, 34-39).

Tikėjimas ir atgaila - tai Dievo dovana nuoširdžiai ieškančiam. Jus Dievas Šventosios Dvasios pagalba pažadina mummyse, jei tik mes suteikiame Jam galimybę. Tikėjimas ateina per skelbimą ir Dievo Žodžio tyrinėjimą (Rom 10, 17). Jėzus pasakė: „Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose rasią amžinąjį gyvenimą. Tie Raštai ir liudija apie Mane“ (Joną 5, 39; plg. Luką 24, 25-27; Joną 2, 22; Rom 16, 26; Apaštalu darbai 17, 11-12).

Nuostabiu būdu išsipildžiusių Dievo pranašysčių tyrinėjimas (prieš daugelį amžių numatyta pasaulinė istorija ir Jo Sūnaus apsiereikšimas) mus įtikina Dievo išgelbėjimo plano per Jėzų Kristų patikimumu ir sukuria tvirtą tikėjimo pamatą būsimų įvykių atžvilgiu (žr. 2 Pt 1, 19-21).



Nuoširdžiai tyrinėjant Dievo Žodį mums pažadėtąs nematomas dieviškasis Mokytojas: „O Globėjas - Šventoji Dvasia, kurį Mano vardu Tėvas atsiųs, - Jis išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs... Ji ves jus į tiesos pilnatvę... Tavo žodis yra tiesa“ (Jn 14, 26; 16, 13; 17, 17). Kas paniekina Dievo malonę, sąmoningai nesiklauso tiesos žodžių, neskaito jų ir netyrinėja, tas iš Dievo negaus jokios gelbstinčios tikėjimo jėgos ir galiausiai taps vienu iš tų, kurie yra amžiams prarasti (Jer 6, 17-19; 9, 12-15; Oz 4, 6).

„Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta“ (Jok 1, 5). Jėzus mums sako: „Praslykite, ir jums bus duota... Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų dangiškasis Tėvas duos gera tiems, kurie jį prašo“ (Mt 7, 7.11). Todėl tik prašykite, kaip tai darė Dovydas: „Sukurk man tyrą širdį, Dieve, ir atnaujink manyje ištikimą dvasią“ (Ps 51, 12; plg. Ps 139, 23-24).

Kas nuoširdžiai tiki ir meldžiasi, tas asmeniškai patirs: „Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina“ (Fil 4, 13). Tik nuoširdžiai sekant Kristų ir Juo pasikliaujant, kaip mūsų gyvu Išgelbėtoju, mes galime išsiugdyti savyje charakterį panašų į Jo ir tokiu būdu būti pasiruošusiam mūsų Viešpaties antrajam atėjimui. „Štai Sandora, kurią Aš su jais sudarysiu, prasliskus anomis dienoms, - sako Viešpats: - Aš duosiu savo Įstatymus jų širdims ir juos įrašysiu jų mintyse“ (Hbr 10, 16; plg. Jer 31, 33).

Ar atmenate, kad Edeno sode žmonių paklusnumas buvo išbandytas vieno medžio vaisiumi (gero ir pikto pažinimo medis; žr. Pr 2, 16-17)? Mūsų laikais, šiomis paskutinėmis dienomis, paklusnumas vėl bus išbandytas vienu ypatingu įsakymu (žr. Jok 2, 10). Zaltys gundytojas tada kalbėjo: „Ar tikrai Dievas sakė...?“ Prie kokių katastrofiškų pasekmių privedė žmogų šis nepaklusnumas?! (žr. Pr 3) Dievo priešas ir šiandien sėja į žmonių širdis abejonę Dievo įsakymo vienareikšmiškumu: „Ar tikrai

Dievui taip jau ir svarbi ši septintoji diena?“ Jeigu jau nustatyta, kad sekmadienis yra ne kas kita, o žmogiškas nurodymas, tai negalima praleisti Jėzaus žodžių: „... Gerai apie jus, veidmainius, pranašavo Izaijas... Veltui jie Mane garbina, mokydami žmonių išgalvotų priesakų... Apleidę Dievo įsakymą, jūs įsikibę laikotės žmonių papročių“ (Mk 7, 6-9).

Taip pat per pranašą Ezechelį Dievas įspėja Savo tautą: „... Neseikite savo tėvų įstatais, nesilaikykite jų įsakų [tradicijų] ir nesuseriškite jų stabais. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas; sekite mano įstatais, uoliai laikykitės mano įsakų ir šveskite mano šabus, idant jie būtų ženklas Man ir jums, kad žinotumėte, jog aš esu Viešpats, jūsų Dievas“ (Ez 20, 18-20; Jer 9, 12-14).

Žmogiški įsakymai ir tradicijos neišlaisvina mūsų nuo krikščioniškų principų: „Dievo reikia klausyti labiau negu žmonių“ (Apd 5, 29; 4, 19). Ką jūs išsirinksite: Viešpaties šaba, Jo šventą sabatą dieną, ar popoپییzišką sekmadienį? (žr. Jer 10, 2; 1 Kar 18, 21; 1 Sam 15, 22-23). Šventoji Dvasia mums sako: „Jei šiandien išgirsite Jo balsą, neužkietinkite savo širdžių... nes kas įžengia į atličio šalį, išlisis po savo darbų, panašiai kaip Dievas išsėjosi po savųjų Tad stenkimės įžengti į aną atliś (sabatą), kad niekas nebenupultų, sekdamas neklausniųjų pavyzdžiu“ (Hbr 4, 7.10-11).

Bus išgelbėti tik tie, apie kuriuos Biblijoje pasakyta: „Cia pasirodo ištvermė šventųjų kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo!“ (Apreiškimo 14,12).

Baisios baumės ir teismai greitai kris ant tų žmonių, kurie priims žveries ženklą, vardą ir jo vardo atvaizdą (t. y. paklus antidišvam religiniam - politiniam autoritetui) ir tuo pasipriešins vienareikšmiškai Viešpaties valiai ir Jo įspėjimui (Apreiškimo 13,16-18; 14, 9-11; 16, 2; 18; 19,19-21).

Ši žinia apie teismą gali gąsdinti, bet ji yra mylinčio Dievo išganinga žinia, kuris „... nenorėdamas, kad kuris pražūtų, bet kad visi atsiverstų“ (2 Pt 3, 9).

Kiekvienas nuoširdus tikintysis įsitikins: „Pağarbi Viešpaties baimę - pažinimo pradžia“ (Patarliu 1,7; plg. Luką 12, 4-5; Išėjimo 20, 20). Baimę gimdo tik nuodėmė (žr. Pradžios 3, 10-11), tačiau kai mes priimsime ir suvoksime Dievo meilės Jėzuke Kristuje dovanojamą nuodėmių atleidimą, patirsime: „Nebėra meilėje baimės, bet tobula meilė išveja baimę... taigi kas bijo, tas dar netobulai myli. Mes mylime, nes Dievas mus pirmas pamilo“ (1 Jn 4, 18-19).

Suglumimo jausmas virs išgelbėjimo suvokimu, o baimė prieš Dievą - nuolankia meile, padėtis be išeities - tikslo siekimu, o baimė - džiaugsmingu Dievo pažudu laukimu. Ta dieviškoji malonė, galimybė atgailauti ir atsiversti truks neišgali! Išnaudokite šį laiką rimtam savę ištyrimui ir atgailai, nes malonės laiko lieka vis mažiau, Kristaus antrasis atėjimas artėja. Laiko ženklai mums liudija - tai pats paskučiausias pasaulio isto-rijos laikas!

„O Viešpaties diena ateis, kaip vagis. Tuomet dangūs praeis su smarkiu ūžesiu, stichijos nuo karščio suirs, ir žemė su savo veikalais sudegė... stenkites, kad jo akivaizdoje būtumėte rasti nesutepti, nepeiktini ir taikingi“ (2 Pt 3, 10.14; plg. Izaijo 55, 6-9; Malachijo 3, 17-20).



„Visa tai išklusius, paskutinis žodis būtų toks: bijok Dievo ir laikykis Jo įsakymų, nes tai saisto visą žmoniją. Juk Dievas kiekvieną pašauks atsakyti už darbą, net slaptą - ir gerą, ir blogą“ (Mok 12, 13-14).